

Besvarelse (18/1 82):

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

I begrundelsen for spørgsmålet anføres, at det ikke er rimeligt at afskære teatre fra at spille deres produktioner både for et skolepublikum og for et familiepublikum eller i egnede tilfælde for et voksenpublikum. Nej, det er ikke rimeligt, og det har heller aldrig været meningen.

Den offentlige støtte til almindelige teaterforestillinger (for voksne) ydes blandt andet gennem tilskud til nedbringelse af billetpriserne ved abonnementsordninger, rabatordninger og ungdomsrabat (Artetilskud).

Denne ordning omfatter normalt ikke børneteaterforestillinger, idet disse typisk sælges til skoler, børneinstitutioner og lignende — altså til kommunale institutioner, hvis køb af forestillinger finansieres af vedkommende kommune. Derfor ydes støtten inden for dette område som en statsrefusion af de kommunale udgifter til køb af børneteaterforestillinger (teaterlovens § 16 d).

De 2 ordninger har været lagt således til rette, at en forestilling forudsættes støttet enten ved abonnements- og rabattilskud eller ved refusion af kommunale udgifter til køb af børneteaterforestillinger. Dette fremgår af bemærkningerne til lovforslaget om børneteater og opsøgende teater.

Begrebet familiefeststillinger er noget nyt, som ikke har indgået i overvejelserne, da de ovennævnte støtteordninger gennemførtes. Jeg må nok erkende, at der her kan være tale om forestillinger, der er vanskelige at placere efter de gældende ordninger. I hvert fald er den konsekvens, som Københavns kommune har draget, utilsigtet. Kulturministeriet vil derfor snarest optage forhandling med Københavns kommune med henblik på en løsning af dette problem.

Jeg skal dog ikke undlade at tilføje, at når billetter til en forestilling kan købes med ungdomsrabat, er billetprisen langt under den normale pris, hvilket indebærer, at den kommune, der køber billetter til en sådan forestilling, netop gennem ungdomsrabatten opnår at få sin udgift til det pågældende teaterbesøg reduceret på forhånd.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
(Lovforslag nr. L 8. Fremsat 13/1 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dohrmann (FP):

Jeg har ikke bedt om ordet for at knytte nogen bemærkninger til de navne, der er opført i lovforslag nr. L 8, men der er en anden sag, som jeg mener skal fremmes.

Det drejer sig om, at til det danske ishockeylandshold, som skal begynde at spille i marts måned, er der udtaget en canadier, som hedder George Galbraith. Det ligger sådan, at George Galbraith har boet her i landet i 4½ år. Han behersker det danske sprog fuldkommen, og så skal det lige tilføjes, at han i november måned har indsendt ansøgning om at få dansk indfødsret. Han har som sagt opholdt sig her i 4½ år og opfylder dermed ikke de sædvanlige betingelser for at få indfødsret.

Grunden til, at jeg har bedt om ordet, er, at jeg mener, at vi i forbindelse med lovforslag nr. L 8 bør give Galbraith dansk indfødsret. Jeg vil godt spørge ministeren, om han ikke også mener, at man både af nationale og af sportslige grunde bør stille et ændringsforslag, således at Galbraith får indfødsret samtidig med alle de andre i lovforslag nr. L 8.

Burgdorf (KF):

Denne sag har jo ikke været drøftet i indfødsretsudvalget, og det er vel ikke naturligt, at vi tager den frem her, men da den nu er bragt på bane af hr. Dohrmann, vil jeg gerne stille et spørgsmål til ministeren.

Jeg er vidende om, at omtalte person, som er canadier og har gjort en vældig stor indsats for dansk ishockey og er udtaget som målmand til det kommende landshold, er kendt med danske forhold og på mange måder er egnet til at blive dansk statsborger. Jeg vil gerne stille det spørgsmål til ministeren, om ikke en sådan person kunne være lige så velegnet som de personer, jeg nu i mange år har været med til at anerkende som danske statsborgere, personer, som man påstår er særlig gavnlige for det danske samfund, f. eks. professorer og den slags.